

ΕΝΣΤΟΛΗ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»: Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΝ ΑΝΑΣΤΟΛΗ

της Ελένης Αργυροπούλου - Σαραφοπούλου
πτ. Κοιν. Θεολογίας

«Το ζήτημα για την επόμενη γενιά δεν θα είναι το πώς θα απελευθερωθούν οι μάζες, αλλά μάλλον πώς θα πειστούν να αγαπήσουν τη δουλεία τους» (Aldous Huxley)

«Η σύγχυση ενός στοχευμένου κοινού είναι ένα από τα απαραίτητα συστατικά για αποτελεσματικό έλεγχο του νου» (Joost Meerloo)

«... Όλες οι οικογενειακές επαφές κόπηκαν, σταμάτησαν και όλες οι συναναστροφές. Δεν υπήρχε ούτε χαρτί, ούτε μολύβι, ούτε βιβλίο. Απαγορευόταν να κοιτάξεις προς το παράθυρο, παρόλο που ήταν σκεπασμένο με σανίδες. Σ' ένα κρατητήριο των 2×4 μέτρων ήταν στοιβαγμένοι 7 μέχρι 12 κρατούμενοι, ώστε να τρελαθείς τελείως από τη σκληρή αυτή ομαδική απομόνωση. Οι στοιβαγμένοι κρατούμενοι ζούσαν, φυσικά, σε φοβερή, αποπνικτική ατμόσφαιρα.

Στο άνοιγμα της πόρτας οι κρατούμενοι ήταν υποχρεωμένοι να σηκώνονται όρθιοι, να βγάζουν το σκούφο τους και να χαιρετούν τον δεσμοφύλακα με τις λέξεις: “Να ζήσεις!” Στο κλείσιμο της πόρτας έπρεπε να λένε όλοι: “Ζήτω η δόξα της Λαϊκής Δημοκρατίας!”.

Για 17 ώρες έπρεπε να αγρυπνούν, μη έχοντας το δικαίωμα να νυστάξουν ή να ξαπλώσουν. Δεν επιτρεπόταν να υπάρχει ένα συστηματικό πρόγραμμα συζητήσεων. Κουβέντιαζαν ψιθυριστά. Απαγορευόταν κάθε δουλειά ή απασχόληση.

Σ' αυτό το κελλί - δεσμωτήριο έτρωγαν, κοιμόνταν, πλένονταν και έκαμναν όλα τα άλλα. Ο αέρας είχε αφόρητη μυρωδιά και πολλή σκόνη. Η βόλτα στην αυλή επιτρεπόταν ανά πέντε - έξι μήνες, μόνο για λίγα λεπτά και στη συνέχεια ακολουθούσαν τιμωρίες με ξύλα. Αν όμως ένας κρατούμενος πήγαινε έξω από το κρατητήριο, του φορούσαν μαύρα γυαλιά, ώστε δεν έβλεπε τίποτε. Το μπάνιο γινόταν ανά δύο εβδομάδες.

Απαγορευόταν αυστηρώς κάθε επαφή μεταξύ των κρατητηρίων. Ανάμεσα στους κρατούμενους είχαν μπει και αρκετοί πράκτορες του Κόμματος για πληροφοριοδότες. Δεν μπορούσε να συνομιλήσει κανείς με τους φύλακες. Επιθεωρήσεις γίνονταν σπάνια και παραδέχονταν οι επιθεωρητές με χαρά ότι οι επιβληθείσες τιμωρίες γίνονταν με πρόπουσα σκληρότητα. Η ιατρική περίθαλψη είχε απαγορευθεί. Ο γιατρός είχε μετατραπεί σε τραμπούκο. Οι δεσμοφύλακες έκαναν την οποιαδήποτε αυθαιρεσία.

[...] Οι τραμπούκοι ονομάζονταν “κύριοι” και τα θύματα ήταν “κερατάδες”, που υβρίζονταν, δέχονταν εμπαιγμούς, εξευτελισμούς με τους πιο ελεεινούς και φοβερούς τρόπους. Για να είναι ο εξευτελισμός πιο μεγάλος, τα θύματα ήταν γυμνά.

Τη νύχτα κοιμόνταν με το πρόσωπο ακάλυπτο και τα χέρια βγαλμένα έξω από την κουβέρτα, διότι οι περισσότεροι προσπάθησαν κρυφά, κάτω από την κουβέρτα, να αυτοκτονήσουν— αλλά το δικαίωμα να πεθάνεις απαγορευόταν. Επιδιωκόταν η ψυχική θανάτωση, για να επιτευχθεί η μαρξιστική - λενινιστική αναδιάρθρωση.

Τα θύματα ήταν πάντοτε υπό την παρακολούθηση των τραμπούκων. Ένα από τα συνθήματα της “αναμόρφωσης” ήταν: “πρέπει να καθαρίζουμε κομμάτι - κομμάτι το μυαλό σας”.

Οι κρατούμενοι αναγκάζονταν από τους “αναμορφωτές” να τρώνε κόπρανα. Σ' αυτούς που δεν δέχονταν τούς έσπαζαν τα δόντια με σίδερα, τούς άνοιγαν τα στόματα και με το ζόρι χύνανε μέσα τα κόπρανα. Υπάρχουν μαρτυρίες από αυτόπτες μάρτυρες πού λένε ότι φάγανε ολόκληρα κιλά κόπρανα. Όποιος έτρωγε τα δικά του κόπρανα ήταν “τυχερός”. Οι κρατούμενοι “βαπτίζονταν” στο δοχείο με κόπρανα. Οι ιερείς έπρεπε να κάνουν “λειτουργία” με ακαθαρσίες (κόπρανα και ούρα) και μετά να “κοινωνήσουν” τους άλλους. Στην μικρότερη αντίδραση που είχαν, άρχιζε πάλι το ξύλο.

Ήταν γνωστή η περίπτωση ενός νεαρού ο οποίος είχε βυθισθεί με το κεφάλι τόσες φορές στην τουαλέτα ώστε έπαθε μια ψυχωτική άθλια κατάσταση: κάθε μέρα πήγαινε μόνος του,

σε μια συγκεκριμένη ώρα, και βύθιζε το κεφάλι του στην τουαλέτα, ενώ το πλήθος χαχάνιζε...

[...] Τα στάδια από τα οποία περνούσε η “αναμόρφωση” ήταν τέσσερα:

1. Η καταστροφή της αντοχής των ανθρώπων διά της βίας, μέχρι το επαναστατικό σοκ, δηλαδή μέχρι την υποχώρηση και την αποδοχή της “αναμόρφωσης”.
2. Η αυτοκαταγγελία, η οποία έπρεπε να φανερώνει όλο το παρελθόν και το παρόν, ό,τι ήξερε ο καθένας για τους φίλους του και για τους ξένους. Αυτή γινόταν εγγράφως. Η ειλικρίνεια έπρεπε να είναι απόλυτη.
3. Ο εμπαιγμός και η απάρνηση όλων των αξιών και των ιδεών του παρελθόντος, ιδιαίτερα η διακωμώδηση της θρησκείας και του Θεού.
4. Η ένταξη του αναμορφωμένου ως στελέχους της “αναμόρφωσης”, με σκοπό να καταστρέψει με οποιαδήποτε μέθοδο όλους που αρνούνται να αναμορφωθούν.

[...] -Τι σκέφτεσαι; ρώτησε ο δήμιος ένα θύμα.

Ο άνθρωπος αυτός χανόταν ψυχικά και μια εσωτερική τρομάρα σκότιζε το νου του. Εάν άρχιζε να ψεύδεται, φοβόταν. Αν έλεγε την αλήθεια, τον τρομοκρατούσαν και τον ράβδιζαν αμέσως.

Το ρίγος της τρομάρας και ο πανικός είχαν γενικευθεί. Οι άνθρωποι αναγκάζονταν να αποβάλλουν κάθε λογισμό που δεν άρεσε στην “αναμόρφωση” και σκέπτονταν μόνο όπως τους διέταζαν.

Εκτός από τον ξυλοδαρμό, βασανίζονταν και με τον εγκλεισμό τους σε μπουντρούμι. Το μπουντρούμι ήταν στο υπόγειο του δεσμοτηρίου. Τα παράθυρα ήταν κλεισμένα και μέσα ήταν πηκτό σκοτάδι. Στο πάτωμα υπήρχαν μεγάλες ποσότητες ανθρωπίνων κοπράνων, και έμοιαζε με ένα βρομισμένο βάλτο, όπου δεν υπήρχε ούτε μία λωρίδα ξηρού και καθαρού τόπου. Οι τοίχοι ήταν υγροί. Το κρύο τρυπούσε τα κόκαλα.

Ένα από τα πρώτα βάσανα στην “Αναμόρφωση” ήταν το ξύλο. Οι “αναμορφωτές” κτυπούσανε συνέχεια, μέχρι εξαντλήσεως, χρησιμοποιώντας διάφορες μεθόδους, τους άλλους πολιτικούς κρατούμενους που έπρεπε να “αναμορφωθούν”.

Επιπλέον, λόγω μιας πολύ παράξενης ακουστικής, το μπουντρούμι αυτό επηύξανε υπερβολικά ακόμη και τους πιο μικρούς θορύβους: Αν κάποιος μιλούσε με κανονική φωνή, γινόταν μέσα ένας εκκωφαντικός θόρυβος που έκανε να αντιβουίζουν οι τοίχοι και να δονείται όλος ο αέρας»¹.

«Η ειδική φυλακή Καμισίκα στη Ζιλάβα ήταν ένα ειδικό ημικυλινδρικό κτίσμα, που βρισκόταν 7 μέτρα κάτω από τη γη. Εκεί υπήρχαν τέσσερα κελλιά χωρίς παράθυρα, με μία μόνο πόρτα. Το ατομικό φαγητό ήταν 1000 θερμίδες την ημέρα. Μέσα στο κάθε κελλί υπήρχαν δύο βαρέλια, ένα με νερό και ένα για τις φυσικές ανάγκες. Ήλιος και αέρας δεν έμπαιναν. Ο αερισμός γινόταν μέσα από τρεις τρύπες, που ήταν δίπλα στην πόρτα και το

¹«Συνταρακτικά περιστατικά φυλακισμένων Ρουμάνων ομολογητών και μαρτύρων του 20^{ου} αιώνα», Ιανολίδε Ιωάννης, εκδ. «Ορθόδοξος Κυψέλη».

φως έδινε ένας ηλεκτρικός λαμπτήρας , που δεν έσβηνε ούτε τη νύχτα. Είχε τόση υγρασία , ώστε “το νερό έτρεχε στους τοίχους, η υγρασία ήταν διαρκής , τα στρώματα μούχλιαζαν από κάτω μας. Οι συνθήκες ήταν σαφώς εξοντωτικές”»².

Οι δύο πιο πάνω αφηγήσεις μοιάζουν προϊόντα μυθοπλασίας. Είναι όμως αληθινές μαρτυρίες ομολογητών, γεγονότων που οι ίδιοι βίωσαν. Ένας από αυτούς που υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας – με τις πληγές στην ψυχή αλλά και στο σώμα – ήταν ο π. Γεώργιος Κάλτσιου, ένας Ρουμάνος ιερέας που έζησε την κόλαση της φυλακής και των βασανιστηρίων επί 21 χρόνια και εντούτοις συγχώρεσε τους βασανιστές του· το σκήνωμά του βρέθηκε άφθαρτο το 2013, επτά χρόνια μετά την κοίμησή του.

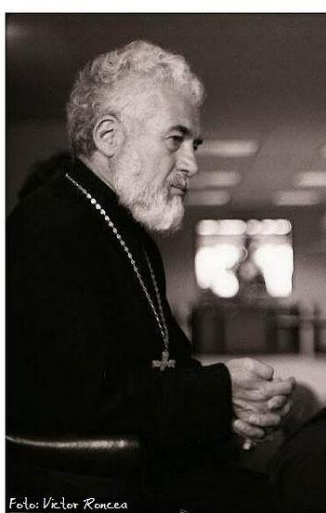
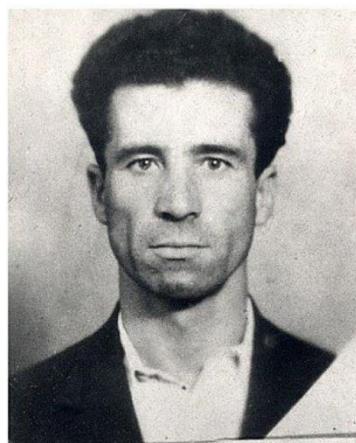
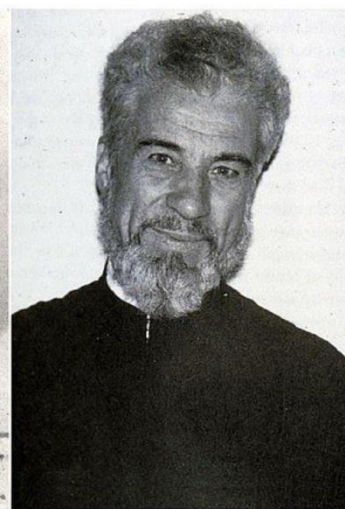

Foto: Victor Roncea

1953		OPERAT	
1	2	3	4
Numele de familie		Prenumele	
CALCIU		GHEORGHE	
5	6	7	8
Categorie		Situatia militara	
C.P.		Soldat	
9	10	11	12
Prenumele parintilor		M.	
STEFAN		LEANA	
Locul nasterii			
Cam. MAHMUDIA - TULCEA			
13	14	15	16
Data nasterii		Ziua	
1925		NOV. 24	
Categorii			
1. 1st STUDENT			
2. Decret M. A. L.			
3. 6081 din			
4. 8 IV 1963 nr 98 din			
5. 153494/963			
6. Manifestari politice (precizie, actiuni)			
7. 8. 9. 10. 11. 12.			
13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22.			
23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32.			
33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42.			
43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52.			
53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62.			
63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72.			
73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82.			
83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92.			
93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102.			
103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112.			

CALCIU GH

Ρουμανία, 1945: Τις εκλογές κερδίζουν με νοθεία οι κομμουνιστές. Η χριστιανική νεολαία αντιτάσσεται στην αθεϊστική επιβολή. Πραγματοποιούνται εξεγέρσεις, οι οποίες καταστέλλονται από τον στρατό με τη βία. Οι συλληφθέντες και γενικά οι αντιφρονούντες φυλακίζονται. Στο στόχαστρο μπαίνουν οι νέοι, η νέα μαγιά που θα άλλαζε το μέλλον, αφού όμως πρώτα άλλαζε αυτή. Επιδίωξη των αθέων η βίαιη «αναμόρφωση» των «αντιδραστικών» νέων και δη των καλλιεργημένων και ο άκριτος ασπασμός των υλιστικών, μοχθηρών και μισάνθρωπων πεποιθήσεών τους. Στόχος τους να γεμίσουν τις ψυχές τους με μίσος και φανατισμό, πράγμα που πίστευαν πως θα γινόταν πιο εύκολα διά της βίαιης, εξουθενωτικής απομόνωσης και του συναισθηματικού αδειάσματος από οποιοδήποτε φιλικό και ανθρώπινο συναίσθημα. «Στο ολοκληρωτικό καθεστώς, το δύσπιστο, διερευνητικό και ευφάνταστο μυαλό πρέπει να κατασταλεί»(Joost Meerloo).

Πρόκειται για μια πολύ ζοφερή εποχή της ανθρώπινης ιστορίας , κατά την οποία έλαβε χώρα ένα από τα μεγαλύτερα πειράματα συμμόρφωσης, καθώς και «η πιο τρομερή πράξη βαρβαρότητας στον σύγχρονο κόσμο». Στις φυλακές του Πιτέστι, της Γκέρλα, της Ζιλάβα και του Αϊούντ χρησιμοποιήθηκαν πρωτότυπες απάνθρωπες μέθοδοι ακραίας βίας-ψυχολογικής και σωματικής – και πρωτοφανούς στα χρονικά ανθρώπινης αλλοτρίωσης.

² «Αν έχουμε Θεό, ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΤΑΡΕΥΣΟΥΜΕ από τον πόνο αυτού του κόσμου», Άνδραλης Χαράλαμπος, εκδ. «Εαρ».

Την περίοδο 1948-1951 περισσότεροι από 4.500 φοιτητές υπέστησαν αυτή τη διαβόητη «Αναμόρφωση» - πλύση εγκεφάλου στη διαμορφωμένη γι' αυτόν τον σκοπό φυλακή του Πιτέστι. Η «αναμόρφωση» αυτή δεν θα έβρισκε τόσο πρόσφορο έδαφος, αν πρωτίστως δεν πληρούνταν κάποιες προϋποθέσεις: τρομοκρατία, απομόνωση, επίπληξη και βιασμός για παραδοχή ψευδών στοιχείων και ενοχής (η αντιστοιχισή με το σήμερα δεν θα ήταν διόλου άτοπη ούτε τυχαία).

Σε κοινωνικό επίπεδο, στη χώρα, αντί της ισότητας που ευαγγελιζόταν ο σοσιαλισμός, η κατάσταση θύμιζε κάθε άλλο παρά ασφάλεια, ευδαιμονία και ευτυχία. Ο θεσμός της οικογένειας πολεμήθηκε ύπουλα, ποικιλοτρόπως. Παράλληλα – με την πρόφαση παροχής βοήθειας στους γονείς – ιδρύθηκαν βρεφοκομεία με σκοπό τον έλεγχο και την προπαγάνδα ήδη από την τρυφερή ηλικία των 3 μηνών. Επιπλέον, η φτωχοποίηση των πολιτών κρούγαζε την αδικία, τη στιγμή που οι αξιωματούχοι ζούσαν μέσα σε απίστευτη πολυτέλεια.

Την ίδια ώρα, ήταν πασιφανής ο δαιμονιώδης πόλεμος του χριστιανισμού με παρακολούθηση που έφτανε μέχρι και τη χρήση καταδοτών μέσα στους κόλπους της(!) Απαγορεύτηκε η κατήχηση των νέων, το κήρυγμα ελεγχόταν, ενώ η Θεία Λειτουργία τελούνταν υπό το καθεστώς τρομοκρατίας και σιωπής (για μια ακόμη φορά ξυπνούν πρόσφατες μνήμες). Μάλιστα, οι παραβάτες τιμωρούνταν όχι ευθέως από τους κομμουνιστές, αλλά από τους ίδιους τους αρχιερείς - πειθήνια όργανα του κόμματος(!)

Στη δεύτερη φυλάκισή του (1979 -1984), ο π. Γεώργιος Κάλτσιου αφού ξυλοκοπήθηκε άγρια και έμεινε μέρες νηστικός, μπήκε για μεγάλη περίοδο σε απομόνωση. Στη συνέχεια τοποθετήθηκε σε κελλί που υπήρχαν μικρόφωνα, ενώ δεν του επιτρεπόταν να τρώει, να πίνει και να μιλά χωρίς άδεια. Ακόμη και κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων, απαγορευόταν να ακούγεται όχι μόνο φωνή, αλλά ούτε καν αναστεναγμός. Η επιλογή για τους κρατούμενους ήταν ξεκάθαρη: τυφλή υποταγή ή εξουθένωση.

Σήμερα, 40 περίπου χρόνια μετά, η ιστορία επαναλαμβάνεται και μάλιστα με ακόμη πιο επαίσχυντο τρόπο. Σε μια «κοινωνία ομοιωμάτων», όπου η λογική της σαγήνης διαδέχεται την ορθότητα και την ηθική και η αλήθεια αντικαθίσταται από ολογράμματα, αποκυήματα ενός ολοκληρωτισμού-εγωισμού, «έγινε η απώλεια συνήθειά μας». Ή μήπως όχι;

Ήταν τα περιβόητα και πολυπόθητα εκείνα «[Χριστούγεννα Ελευθερίας](#)» που σηματοδότησαν μια [Νέα Εποχή](#). Κανείς δεν ξεχνά την αγωνιώδη «[επιχείρηση Ελευθερία](#)», όπου, όπως εξαρχής είχε φανεί, προοιωνιζόταν δουλεία: παγκόσμιο lockdown, εγκλεισμός και απαγόρευση κυκλοφορίας (η οποία γινόταν μόνο με έγγραφη αίτηση-βεβαίωση) με ταυτόχρονη δήλωση του ακριβή τόπου, χρόνου και αιτιολογίας μετακίνησης. Κλείσιμο συνόρων, εκκλησιών, σχολείων, καταστημάτων, υπηρεσιών, κέντρων ψυχαγωγίας. Και περαιτέρω, κατάργηση ελεύθερης σκέψης και λογικής κρίσης, φράξιμο στομάτων με στέρηση ακόμα και του οξυγόνου(!) (η μάσκα ενείχε εδώ την αντίστοιχη χρησιμότητα των «μαύρων γυαλιών» των Ρουμάνων κρατουμένων). Ακολούθησε ο τραγικός, άνισος και άδικος στιγματισμός και διαχωρισμός των ανθρώπων. Οι φέροντες το «κίτρινο αστέρι» συχνά λαιμοκοπήθηκαν, εξευτελίστηκαν. Αρκεί να θυμηθεί κανείς τη διαπόμπευση στους κινεζικούς δρόμους κατοίκων-παραβατών των μέτρων κατά του [Κορωνοϊού](#).

Από την τάχα προσπάθεια επίτευξης «ανοσίας της αγέλης», φθάσαμε στον ασπασμό της νοοτροπίας της αγέλης με απώλεια της ταυτότητας και εξάλειψη της έκφρασης, του συναισθήματος, της λογικής και του δικαίου. Το φαινόμενο της «επίδρασης των παρευρισκομένων» ([the bystander effect](#)), το οποίο παγιώθηκε, εξηγεί τα πάντα: Όσο περισσότεροι άνθρωποι είναι παρόντες μπροστά σε κάτι κακό, τόσο λιγότερο υπεύθυνο θεωρεί ο καθένας τον εαυτό του για να ξεσηκωθεί και να αντιδράσει μπροστά στο παράλογο που βλέπει. Το ανθρώπινο ον μετατράπηκε σε έναν εύπλαστο πηλό, σε ένα «[ζώο που χακάρεται](#)». Έγινε η εικόνα του Θεού κατάδικος, «πράγμα» που πρέπει να κατηγοριοποιηθεί, να αλλάξει θέση – ακόμα και υπόσταση – να αποκτήσει ετικέτα (με ημερομηνία λήξης), χωρίς την παραμικρή αξίωση για σεβασμό και αξιοπρέπεια. Υποβιβάστηκε σε αριθμό, σε αναλώσιμο γρανάζι της τεχνοκρατικής μηχανής μιας κάστας αρίστων. Χαμογέλασε μπροστά στην ιδέα του «[να μην έχει τίποτα και να είναι ευτυχιμένος](#)». Στην ιδέα του αφανισμού της Ελευθερίας...

Εν ονόματι αυτής της «ελευθερίας» συμβιβάστηκε και εξακολουθεί να συμβιβάζεται. Δέχθηκε την [υποχρέωση](#) να [\(εκ\)βιάζεται](#), να [σκανάρεται και να τιμωρείται](#), να φιμώνεται – [κυριολεκτικά](#) και μεταφορικά – να αποστασιοποιείται, να απομονώνεται, να

αποστειρώνεται (με κάθε σημασία της λέξης) και να «αναβαθμίζεται» σε [μετα-άνθρωπο](#), να [πεινά](#) και να [τρώει ό,τι του σερβίρουν](#), να μην μπορεί να αγοράσει ούτε να πουλήσει, να [παρακολουθείται](#) και να [αστυνομούεται](#) σαν να πρόκειται για εγκληματία. Να στερείται ακόμα και αυτή την επαφή με τη φύση, την άθληση και τη μουσική, να ανταλλάσσει την ψυχή του με τη [διασκέδαση και την ευκολία](#) του(καφές, θέατρο) και να εξαγοράζεται για 100 ή [150€ – αγοράζοντας ένα «freedom pass»](#) σε ένα πέρασμα προς την «ελευθερία» – ή για κάποια MB στο κινητό του...

Και είναι όλα αυτά γνωρίσματα των σύγχρονων ψυχολογικών φυλακών, των νέων ολοκληρωτικών καθεστώτων. Εδώ τα πάντα τελούν υπό πλήρη έλεγχο, χορηγούνται ύστερα από αυστηρή έγκριση και δημεύονται: η [υγεία](#), η [ιδιωτική ζωή](#), η [παιδεία](#), η [ανθρώπινη επικοινωνία](#), η [θρησκεία](#), η [πίστη](#), η [οικονομία](#), η [περιουσία](#), ακόμη και η [τροφή](#) και το ίδιο [το νερό](#). Πάντα, φυσικά, με την πρόφαση της [ασφάλειας του ανθρώπου](#) και του [πλανήτη](#) και την ψευδή επίφαση ανεξαρτησίας και ευημερίας. Και πώς να το αρνηθεί κανείς; Αφού βασική ιδεολογία της νέας «Αναμόρφωσης» είναι πως πάλι τα πάντα γίνονται [«για το κοινό καλό»](#). Λέξεις όπως «προπαγάνδα» και «παραπληροφόρηση» λογοκρίνονται, εξοβελίζονται και κατακαίονται στην πυρά. Πιστός χορηγός – όπως πάντα – [η λειτουργία του Τύπου](#).

«Έξυπνες πόλεις», [«πόλεις των 15 λεπτών»](#), σαν άλλες ρουμανικές φυλακές... Ένας «εκσυγχρονισμένος» τρόπος ζωής ερχόμενος – δήθεν – από το μέλλον. Εκεί οι κάτοικοι - κρατούμενοι ζουν και κινούνται σε συγκεκριμένα τετραγωνικά μέτρα, καταγράφοντας το καθημερινό τους [αποτύπωμα άνθρακα](#), απομονωμένοι (άρα και καλύτερα ελεγχόμενοι) τρέφονται με [συνθετικά ολογράμματα τροφών](#) και [σκορπιούς](#) και πίνουν με το σταγονόμετρο το αγορασμένο [«ύδωρ»](#) – το μόνο που τους απέμεινε αφότου πούλησαν και τη «γη» τους. Μορφές άμορφες, σκυθρωπές, κοκαλιασμένες ωςάν άλλα κέρνα ομοιώματα ανθρώπων, νεκρών από συναίσθημα, εγκλωβισμένες στην «ελευθερία» του ψηφιακού κελιού του μυαλού τους. Σκιές που περιφέρονται σκυφτές, ανέκφραστες – είχαν άλλωστε διδαχθεί να ξεχάσουν ακόμη και να σκέφτονται – περιμένοντας σε ουρές για ένα κουπόνι καθημερινής «δόσης ελευθερίας» για την επιβίωση και ενίοτε ελπίζοντας σε ένα ταξίδι της φαντασίας - εικονικής πραγματικότητας μέσα από τα μαύρα, 3D γυαλιά τους...

Στην ψευδαίσθηση ελευθερίας, μια φράση έρχεται να αντιπαραβληθεί σθεναρά. Πρόκειται για λόγια από σκηνή της ταινίας «Ο άνθρωπος του Θεού». Σε οργισμένη ερώτηση μιας γυναίκας που θεωρεί τον ηγούμενο της Μονής, Άγιο Νεκτάριο, υπαίτιο για προσηλυτισμό της κόρης της που ζει εκεί ως δόκιμη μοναχή και σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να την πάρει πίσω κοντά της, ο ίδιος στρέφεται προς τη νεαρή. Τη ρωτά αν θέλει να γυρίσει στο σπίτι. Εκείνη δηλώνει την επιθυμία της να παραμείνει κοντά του και τότε ο Άγιος γυρνώντας προς την έξαλλη μητέρα, επαναλαμβάνει την επιθυμία της κοπέλας. Η μάνα τον προστάζει να τη μεταπέσει. Τα λόγια του – μεστά *αγάπης* και *σεβασμού* στην *απόλυτη ελευθερία*, τη *βούληση* και την *αξιοπρέπεια* του ανθρωπίνου προσώπου – ηχούν σαν κεραυνός, αν και γνωρίζει καλά πως θα ακολουθήσει καταιγίδα: **«Δεν μπορώ. Και δεν θα το κάνω».**

«Η τέλεια δικτατορία θα έχει την εμφάνιση της δημοκρατίας. Μια φυλακή χωρίς τοίχους στην οποία οι κρατούμενοι δεν θα ονειρεύονται να δραπετεύσουν. Ένα σύστημα δουλείας όπου χάρη στην κατανάλωση και τη διασκέδαση, οι δούλοι θα αγαπήσουν τη δουλεία τους».

«Οι ελευθερίες δεν χαρίζονται, παίρνονται». (Aldous Huxley)

